

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010464
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817010464.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému F. U., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom F., O. č. XXX/X, pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. októbra 2019 prejednal odvolania obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.01.2019, sp. zn. 1T/92/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c), písm. f) Tr. poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku vec s a v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.01.2019, sp. zn. 1T/92/2017, bol obžalovaný F. U. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1, 2 písm. b) Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 576/2009 Z.z., v bode 2) z prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods.1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z. a v bode 3) z prečinu porušovania práv k ochrannej známke, označeniu pôvodu výrobku a obchodnému menu podľa § 281 ods.1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1) ako osoba konajúca za zamestnávateľa s obchodným menom Pavol Junás - JUNASI, IČO: 34 338 055, miesto podnikania: Prievidza, ulica Koncová 4, v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech v Prievidzi ako zamestnávateľ aj napriek tomu, že mal dostatok finančných prostriedkov zdržal a neodviedol za zamestnancov

- Sociálnej poisťovni, pobočka Prievidza splatné poistné na sociálne poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie zrazené v zmysle Zákona číslo 461/2003 Z.z. za obdobia marec 2007 až september 2008, júl, august, október, december 2009 a január 2010, splatné jednotlivo od 30.04.2007 do 31.03.2010, spolu vo výške 1.801,97 eur,

splatné poistné na verejné zdravotné poistenie zrazené v zmysle Zákona číslo 580/2004 Z.z.

- spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., aj za spoločnosť Appolo zdravotná poisťovňa, a.s. za obdobia marec 2007 až september 2008, júl, august, október, december 2009, splatné jednotlivo od 30.04.2007 do 28.02.2010, spolu vo výške 528,95 eur, 1T/92/2017 2

- spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. za obdobie január 2010, splatné dňa 31.03.2010 vo výške 12,12 eur,

- Daňovému úradu Trenčín, pobočka Prievidza splatné preddavky na dani zo závislej činnosti a funkčných požitkov, ktoré zrazil v zmysle Zákona číslo 595/2003 Z.z. za obdobia marec 2007 až september 2008, júl, august, október, december 2009, splatné jednotlivo mesačne od 30.04.2007 do 28.02.2010, spolu vo výške 820,89 eur,

čím tak celkovo zadržal a neodviedol splatnú daň, splatné poistné na sociálne poistenie, splatné poistné na verejné zdravotné poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie vo výške 3.163,93 eur,
2) ako zamestnávateľ s obchodným menom Pavol Junás - JUNASI, IČO: 34 338 055, miesto podnikania: Prievidza, ulica Koncová 4, napriek tomu, že mal dostatok peňazí, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie svojej činnosti, nevyplatil v Prievidzi svojmu zamestnancovi C. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., L. XXX/X, mzdu, na ktorú mal nárok a to za obdobie jún roku 2009, splatná do 31.07.2009, čím mu nevyplatil v deň splatnosti miezd čiastku vo výške 148,47 eur svojmu zamestnancovi F. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., P. XXX/X, mzdu, na ktorú mal nárok a to za obdobie mesiacov marec až máj roku 2009, splatné od 30.04.2009 do 30.06.2009, čím mu nevyplatil v deň splatnosti miezd čiastku vo výške 617,06 eur, svojmu zamestnancovi U. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., H. XXX/XX, mzdu za mesiace október a november 2008, splatné od 28.11.2008 do 31.12.2008, čím mu nevyplatil v deň splatnosti miezd čiastku vo výške 555,82 eur,

3) v dobe od 01.01.2008 do 21.05.2009 uviedol do obehu tovar, výrobky - čistiaca pasta označené názvami „inoolona univerzálna“ 100 ml, „inoolona nechtíková“ 100 ml, „inoolona dezinfekčná“ 100 ml, ktoré vyrobil ako živnostník s obchodným menom Pavol Junás - JUNASI, miesto podnikania: Prievidza, Koncová 4, IČO: 34 338 055 a ktoré neoprávnene označil označením zameniteľným s ochrannou známkou „Indulona“ zapísanou na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky Banská Bystrica v registri ochranných známok pod číslom 120346 pre prípravky dezinfekčné a na hygienu tela a to napriek tomu, že nemal právo užívať predmetnú ochrannú známku, ale toto právo patrilo spoločnosti Zentiva, a.s., IČO: 31 411 771, sídlo: Bratislava, Einsteinova 24, čím spôsobil spoločnosti Zentiva, a.s. spôsobil škodu vo výške 8.613 eur.

Za to bol odsúdený podľa § 277 ods.2 Trestného zákona, § 51 ods.1 Trestného zákona, § 41 ods.2 Trestného zákona, § 38 ods.2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 49 ods.1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods.2 Trestného zákona mu bol výkon uloženého trestu podmienenečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 51 ods.4 písm. g) Trestného zákona súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku boli poškodené strany Dôvera zdravotná poisťovňa, pobočka Nitra, Cintorínska č. 5, Slovenská konsolidačná, a.s. Bratislava, Cintorínska č. 21, spoločnosť Zentiva, a.s. Bratislava, Einsteinova č. 24, poškodení C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., L. č. XXX/X, F. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., P. č. XXX/X, U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. č. XXX s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Citovaný rozsudok bol v zákonnej lehote napadnutý odvolaním obžalovaného proti výroku o vine aj treste ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, ale i odvolaním prokurátora proti výroku o náhrade škody a to v prospech obžalovaného.

Obžalovaný v dôvodoch odvolania uviedol, že sa necíti byť vinným zo žiadneho zo skutkov, z ktorých bol uznaný za vinného.

Pokiaľ ide o zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2, písm. b)

Trestného zákona, nesúhlasí so závermi okresného súdu, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že ho spáchal. Podľa znaleckého posudku spoločnosti JHS, s.r.o. č. 161/2011, mal mať obžalovaný v období, ktoré bolo predmetom obžaloby, dostatok prostriedkov na odvedenie splatnej dane, splatného poistného na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové poistenie. Znalecký posudok je však potrebné vyhodnotiť v kontexte aj s ďalšími vykonanými dôkazmi a to výpoveďou svedkyne T. U., ktorá obžalovanému v rozhodnom období jednak spracúvala účtovníctvo, jednak pracovala vo výrobe. Svedkyňa uviedla, že účtovníctvo obžalovanému nevedla priebežne, ale spracúvala ho až dodatočne. Ak zistila, že jej pri spracovaní účtovníctva chýbala hotovosť v pokladni, pričom by sa dostala v stave hotovosti do záporných hodnôt, účtovala obžalovanému vklady do pokladne, ktoré však neboli reálne. Z takto vedeného účtovníctva nie je možné zistiť reálny stav hotovosti v pokladni v určitých dňoch. Svedkyňa potvrdila, že obžalovanému chýbali peniaze na úhradu jeho záväzkov. Znalkyňa Ing. W. vo svojej výpovedi uviedla, že nemôže bez akýchkoľvek pochybností potvrdiť, že obžalovaný mal dostatok prostriedkov na odvedenie splatnej dane a poistného, vychádzala len z účtovníctva, ktoré mala k dispozícii a ktorého správnosť nebola predmetom znaleckého dokazovania. Chýbali jej inventarizačné zápisy z pokladne, z ktorých by bolo možné zistiť aktuálny stav hotovosti. Znalkyňa tiež uviedla, že jednoduché účtovníctvo ani neposkytuje reálne údaje o stave hotovosti. Vzhľadom k uvedenému nie je možné potvrdiť, že zistený stav hotovosti u obžalovaného v zmysle znaleckého posudku spoločnosti OHS, s.r.o. č. 161/2011

zodpovedá reálnemu stavu. Skutočnosť, že obžalovaný v období, ktoré bolo predmetom obžaloby už nemal dostatok prostriedkov na úhradu svojich záväzkov, vyplýva aj z výpovede svedka Mgr. D., ktorý bol zamestnancom obžalovaného, ale aj z výpovedí svedka W. a W., ktorí obžalovanému požičiavali peniaze. Zo znaleckého posudku spoločnosti OHS, s.r.o. je tiež zrejmé, že na bankovom účte mal obžalovaný záporné zostatky, ktoré však znalkyňa podľa názoru obžalovaného nesprávne vyhodnotila ako nulové zostatky. O zadlžení obžalovaného a nedostatku prostriedkov na úhradu splatných záväzkov svedčí aj množstvo exekučných konaní, ktoré boli a sú proti nemu vedené. Znaleckým skúmaním nebolo zistené, že by si obžalovaný ponechával neodvedenú daň, poisťné a príspevky na starobné sporenie pre osobnú potrebu, práve naopak, v posudku sa uvádza, že tieto prostriedky použil na pokrytie nákladov podnikateľskej činnosti. Obžalovaný sa v závere svojho podnikania dostal do finančných problémov, snažil sa ich vyriešiť a svoju situáciu zlepšiť, čo sa mu však nepodarilo a podnikanie musel ukončiť. Bez svojho zavinenia sa dostal do platobnej neschopnosti, za čo ho nie je možné trestať. Nenaplnil objektívnu, ale ani subjektívnu stránku skutkovej podstaty zločinu neodvedenia dane a poisťného. Podľa názoru obhajoby je možné obžalovanému vytknúť chyby vo vedení účtovníctva, ale nie je možné ho na základe takto vedeného účtovníctva uznať za vinného zo zločinu podľa § 277 ods. 1, 2, písm. b) Trestného zákona.

K skutku pod bodom 2) napadnutého rozsudku, t.j. k prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaný je jednoznačne usvedčený výpoveďami poškodených U. X., C. T., F. U., výpoveďami svedkov P. H. D., T. U., znalkyne G..

P. W., ako aj listinnými dôkazmi. Ani v tomto prípade nebola obžalovanému F. U. trestná činnosť jednoznačne preukázaná. U. X. bol síce zamestnancom obžalovaného, avšak obžalovaný za čas trvania jeho pracovného pomeru nemal za preukázaný jednak výkon práce, jednak prípadné prekážky v práci na strane zamestnanca. X. pracoval ako obchodný zástupca, teda miesto výkonu jeho práce nebolo v mieste prevádzky zamestnávateľa. Svojmu zamestnávateľovi však nepreukázal, že by pre neho skutočne vykonával prácu, nepredložil mu žiadne pracovné výkazy, zoznam oslovených potencionálnych zákazníkov, ani sa s ním nekontaktoval. Rovnako nepreukázal ani žiadnu prekážku v práci na svojej strane. Svedok P. D. potvrdil, že "na konci" nemohol obžalovaný U. X. zohnať. Podľa Zákonníka práce patrí zamestnancovi za vykonanú prácu mzda, v prípade určitých prekážok v práci alebo dovolenky mu patrí náhrady mzdy. Nakoľko obžalovaný nemal zo strany U. X. preukázaný výkon práce, ani prekážku v práci, resp. iný dôvod, pre ktorý by mu mal vyplatiť mzdu, náhradu mzdy alebo iné plnenie z pracovného pomeru, tak mu žiadne plnenie ani nevyplatil. Obžalovaný je toho názoru, že U. X. podľa Zákonníka práce nárok na mzdu, ani na náhradu mzdy nevznikol. Ak by aj vznikol, tak zo strany obžalovaného by sa vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona jednalo o relevantný právny omyl. Obžalovaný popiera, že by on ako zamestnávateľ, resp. jeho účtovníčka, urobili U. X. výplatné pásky za mesiace október a november 2008. Výplatné pásky založené vo vyšetrovacom spise obžalovaný spochybnil už v prípravnom konaní. Pokiaľ ide o poškodeného C. T., obžalovaný tvrdí, že mu mzdu zaplatil, čo preukázal aj výdavkovými dokladmi. T. si nárok na mzdu uplatnil aj v civilnom konaní na Okresnom súde v Prievidzi, konanie vedené pod č.k. 4C/120/2010, v ktorom bol obžalovaný v konečnom dôsledku neúspešný, pričom proti právoplatnému rozsudku podal ešte dovolanie. V prípade poškodeného F. U., obžalovaný uznal, že mu nevyplatil mzdu za marec až máj 2009, a to pre nedostatok prostriedkov. U. si uplatnil nárok na mzdu aj na Okresnom súde Prievidza v konaní pod č.k. pod č. 11C/110/2013. Aj v tomto konaní bol obžalovaný neúspešný. U. si uplatnil v civilnom konaní aj mzdové nároky za ďalšie obdobie. Zo skutočnosti, že obžalovaný neuspel vo vyššie uvedených civilných konaniach,

nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že sa dopustil trestného činu podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona. Rovnako ako v čase splatnosti preddavkov na daň a poisťného na verejné zdravotné poistenie a sociálne poistenie, ani v čase splatnosti miezd nemal obžalovaný dostatok prostriedkov. Znalecký posudok spoločnosti OHS, s.r.o. č. 171/2011 je založený na nesprávne vedenom účtovníctve, tak ako to vyplýva z výpovede svedkyne T. U..

Nedostatok prostriedkov je potvrdený aj výpoveďami svedka P. D., W.,

W. a ďalšími dôkazmi tak, ako je uvedené vyššie, pri odôvodnení odvolania ku skutku

pod bodom 1 napadnutého rozsudku. Obžalovaný sa nedopustil ani prečinu podľa § 281 ods. 1 Tr. zákona pod bodom 3) rozsudku, ktorého objektívnou stránkou je uvedenie tovaru do - obehu alebo poskytnutie služby neoprávnene označených označením zhodným alebo zameniteľnými s ochrannou známkou, ku ktorej právo používať ju patrí inému. Obžalovaný vyrábal ochranné krémy na ruky pod označením inoolona nechťíková, inoolona univerzálna a inoolona dezinfekčná. Nešlo o čistiace pasty, ako je uvedené v napadnutom rozsudku. Podľa názoru obžalovaného ním používané označenie

"inoolona" nie je zameniteľné s ochrannou známkou registrovanou pod č. 120346, ktorá je ochrannou známkou "slovnou", bez grafického vyobrazenia. Obsahuje len slovo "Indulona" bez akýchkoľvek prívlastkov. Z tohto dôvodu nie je možné posudzovať zameniteľnosť označenia obžalovaného a ochrannej známky aj z hľadiska grafickej úpravy, farebného vyhotovenia a dizajnu tak, ako to urobil znalec Ing. D.. Obžalovaný má za to, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo kladeniu irelevantných otázok znalcovi, nakoľko podľa jeho názoru sa mal znalec vyjadriť len k otázke, či mohlo dôjsť k zámene označenia výrobku obžalovaného "inoolona" s registrovanou ochrannou známkou "Indulona". Znalecký posudok, ako aj rozsah otázok, obžalovaný namietal už v prípravnom konaní. Výrazy "inoolona" a "indulona" nie sú zameniteľné ani foneticky, tieto trojslabičné výrazy majú úplne odlišnú druhú slabiku. Obžalovaný svoje výrobky nedistribuoval v anglofónnych krajinách, preto nie je správne posudzovať prípadnú zameniteľnosť pri anglickej výslovnosti. Obžalovaný vzhľadom k svojim výhradám k znaleckému posudku Ing. D. č. 1/2010 žiadal vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, avšak prvostupňový súd mu nevyhovel a kontrolné znalecké dokazovanie nenariadil. Obžalovaný tiež navrhol, aby súd ako dôkaz zabezpečil vyjadrenie spoločnosti Zentiva, a.s., aké grafické stvárnenie výrobkov radu "indulona", najmä "indulona univerzálna", "indulona nechtíková" a "indulona dezinfekčná", používala v období od 1.1.2008 do 21.5.2009 a v akom období táto spoločnosť predávala svoje výrobky v grafickom stvárnení vyobrazenom v znaleckom posudku Ing. P. D. č. 1/2010, str. 9 posudku, tab. č. 1 (č.l. spisu 663), ale ani tomuto návrhu prvostupňový súd nevyhovel. Podľa názoru obžalovaného tak bolo porušené zásadným spôsobom jeho právo na obhajobu. Ochranné krémy s označením „Inoolona“ obžalovaný dodával do spoločnosti HBP,

a.s. pričom tieto výrobky boli dodané v bielej tube s čiernym popisom. Odberateľ si bol vedomý, že nekupuje výrobky Indulona od spoločnosti Zentiva, a.s., ale originálne výrobky obžalovaného. Obžalovaný neuvádzal svoje ochranné krémy "inoolona" do obehu, ale dodával ich úzkemu okruhu zákazníkov, a to firmám, ktoré ich poskytovali svojim zamestnancom. Nešlo teda o spotrebiteľov - fyzické osoby. Každý zákazník bol vopred upovedomený, že sa nejedná o výrobky radu Indulona, ale vlastný výrobok obžalovaného, o čom svedčí napr. aj výpoveď Mgr. D., alebo listinný dôkaz z firmy HBP, a.s., ktorá kupovala výrobky prostredníctvom elektronickej burzy. Vyčíslená škoda v znaleckom posudku je iluzórna, znalec vychádzal len z predpokladaných údajov o nákladoch a zisku, čo sám na hlavnom pojednávaní potvrdil. Nie je preto možné v skutkovej vete uviesť, že obžalovaný spôsobil spoločnosti Zentiva, a.s. škodu v sume 8613,- eur. Okrem toho, veľkoodberatelia nenakupovali výrobky od obžalovaného v omyle, že ide o výrobky radu "Indulona", vedeli, že kupujú originálne výrobky obžalovaného. Za účelom potvrdenia alebo vyvrátenia údajnej škody spôsobenej spoločnosti Zentiva, obžalovaný navrhol vyžiadať vývoj zisku tejto spoločnosti v období, kedy predával svoje výrobky "inoolona", avšak jeho návrh súd zamietol. Trestné právo je potrebné chápať v zmysle zásady ultima ratio, a nie je správna

snaha prostredníctvom trestnej represie dosahovať zmeny právnych vzťahov tam, kde sú v prvom rade namieste prostriedky iných právnych odvetví. Podľa názoru obhajoby by malo byť prípadné porušovanie práv k ochrannej známke riešené prioritne v súkromnoprávnej sfére, čo spoločnosť Zentiva, a.s. aj urobila a svoje práva si uplatnila v civilnom konaní na Okresnom súde v Banskej Bystrici, č.k. 16CbPv/1/2009.

Okrem toho, prvostupňový súd nesprávne aplikoval príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona. Ak podľa záveru súdu obžalovaný spáchal viac trestných činov, táto skutočnosť sa premietla do povinnej citácie § 41 ods. 2 Tr. zákona a nie je možné tú istú okolnosť pri čítať v neprospech obžalovaného dvakrát.

Na základe uvedeného má obhajoba za to, že spáchanie trestnej činnosti nebolo obžalovanému F. U. bez akýchkoľvek pochyb preukázané, a preto obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd v súlade s ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o vine, ako aj výroku o treste a výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, aby v zmysle ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol, a aby ho spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a), b) Trestného poriadku oslobodil, a to v celom rozsahu, vo vzťahu ku všetkým skutkom obžaloby.

Prokurátor v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že podal odvolanie proti citovanému rozsudku proti výroku o náhrade škody a to v prospech obžalovaného F. U., čo odôvodnil tým, že vo vzťahu k nároku na náhradu škody poškodených Dôvera zdravotná

poistovňa, a. s., Slovenská konsolidačná, a. s., nebol dôvod na taký výrok súdu, keďže tieto si uplatňovali nárok na náhradu škody ku skutku pod bodom 1) obžaloby, spočívajúcom v dlžnom neodvedenom poistnom na verejnom zdravotnom poistení za zamestnancov obžalovaného. Takýto nárok na náhradu škody spočívajúci v neodvedenom poistnom za zamestnancov však nemožno uplatňovať v adhéznom

konaní, poukazujúc i na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 39-60/2017. Ak si poškodení Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s., Slovenská konsolidačná, a. s. uplatnili nárok na náhradu škody (spočívajúci v dlžnom neodvedenom poistnom na verejnom zdravotnom poistení za zamestnancov obžalovaného) v adhéznom konaní, súd ich s takým nárokom na náhradu škody nemal vôbec pripustiť do konania a nemal vôbec o takom ich nároku na náhradu škody rozhodovať. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), f), Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/92/2017 zo dňa 14.01.2019 vo výroku o náhrade škody a aby podľa § 329 Trestného poriadku rozhodol tak, že poškodených Zentiva, a. s., C. T., F. U. a U. X., odkáže s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu o odvolaniach, zástupkyňa krajskej prokuratorky uviedla, že pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine treste, toto nepovažuje za dôvodné. Poukázala však na pochybenie okresného súdu v súvislosti s rozhodnutím o náhrade škody, navrhla vyhovieť v tomto smere odvolaniu okresného prokurátora.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridriava písomného odôvodnenia odvolania. Žiadal, aby bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, alternatívne, aby po zrušení rozsudku bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby doplnil dokazovanie v navrhnutých smeroch a vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný s poukazom na dôvody odvolania uviedol, že súhlasí s návrhom obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr.por. zistil, že z podnetu podaných odvolaní je napadnutý rozsudok nutné zrušiť, pre podstatné chyby konania napadnutému rozsudku predchádzajúce, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, pretože skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú nejasné a vznikli tak pochybnosti o správnosti skutkových zistení a tým výroku o vine, na objasnenie čoho je potrebné opakovať dôkazy alebo vykonať ďalšie dôkazy a súčasne výrok o náhrade škody je v rozpore so zákonom.

Vo vzťahu k skutku pod bodom 1) kvalifikovanému ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1, 2 písm. b) Trestného zákona, odvolací súd uvádza, že okresný súd nedostatočne venoval pozornosť otázke naplnenia znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, najmä pokiaľ ide o preukázanie subjektívnej stránky. Trestný čin podľa § 277 je úmyselným trestným činom, pričom obligatónym znakom tohto trestného činu je aj motív páchatel'a, ktorý koná v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. V prípade nedostatku finančných prostriedkov u zamestnávateľa (obžalovaného), absencia takéhoto znaku môže viesť k beztrestnosti páchatel'a. V prejednanom prípade vykonaným dokazovaním takýto úmysel obžalovanému doposiaľ jednoznačne preukázaný nebol, napr. že by splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevok na starobné dôchodkové poistenie, ktoré zrazil, použil na vyplatenie odmeny sebe, alebo inému. V tej súvislosti je potrebné uviesť, že okresný súd vychádzajúc zo znaleckého posudku znalkyne z odboru ekonomika - účtovníctvo, len všeobecne konštatoval, že zrazené prostriedky použil na pokrytie iných svojich nákladov v podnikateľskej činnosti, bez bližšej konkretizácie, z čoho nemožno vyvodiť úmysel obžalovaného zadovážiť sebe, alebo inému prospech, preto záver o naplnení znakov trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1,2 písm. b) Trestného zákona, je predčasný.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2) kvalifikovaný okresným súdom ako prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods.1 Trestného zákona, i tu odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že podstatnou skutočnosťou pre naplnenie skutkovej podstaty je zistenie, že zamestnávateľ mal v deň splatnosti finančné prostriedky na mzdy zamestnancov a tieto nevyplatil, hoci ich nepotreboval nevyhnutne na zabezpečenie činnosti zamestnávateľa. V tomto smere je nutné opäť poukázať na závery znaleckého dokazovania, kde znalkyňa uvádza, že peniaze, z ktorých mali byť mzdy vyplatené, použil obžalovaný na úhradu bežných, každodenných výdavkov svojho podnikania. Odvolací súd v tomto smere poukazuje, že vzhľadom na zrejmu zlú finančnú situáciu obžalovaného v rámci podnikania,

rôzne exekúcie, súvisiace s podnikaním, nebolo dostatočne skúmané a jednoznačne preukázané, že finančné prostriedky určené na mzdy nepotreboval nevyhnutne na zabezpečenie svojej činnosti a chodu firmy. Okresný súd sa však obmedzil len na konštatovanie, že tieto finančné prostriedky obžalovaný nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti zamestnávateľa, bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia tejto okolnosti, majúcej podklad v dokazovaní.

V súvislosti so skutkom pod bodom 3) potom odvolací súd uvádza, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s návrhmi na doplnenie dokazovania obžalovaného a z akého dôvodu týmto návrhom nevyhovel.

Preskúmajúc výrok o treste napadnutého rozsudku, odvolací súd zistil, že je nutné tiež súhlasiť s námietkou obžalovaného, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu nesprávne aplikoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, keďže ukladal trest i s použitím § 41 ods. 2 Tr. zákona, kde v tomto ustanovení je zahrnutá okolnosť spáchania viacerých trestných činov a nie je možné tú istú okolnosť pričítať v neprospech obžalovaného dvakrát.

Napokon je tiež potrebné súhlasiť s odvolacími námietkami prokurátora, že okresný súd nesprávne rozhodol o nárokoch na náhradu škody poškodených Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s., Slovenská konsolidačná, a. s., keďže nebol dôvod na taký výrok súdu, pričom odvolací súd podrobnejšie v tomto smere poukazuje na argumentáciu prokurátora.

V zmysle uvedeného má potom odvolací súd za to, že sa prvostupňový súd v posudzovanom prípade dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie tak, ako odvolací súd vyššie uviedol, resp. naznačil. Skutkové zistenia aj právne závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku sú nejasné a nepresvedčivé a existuje nevyhnutná potreba doplniť dokazovanie a to u skutku pod bodom 1) za účelom zistenia na čo predmetné finančné prostriedky obžalovaný konkrétne použil a až na základe takéhoto zistenia bude môcť okresný súd uzavrieť, či svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, vrátane záveru o zadovážení neoprávneného prospechu sebe alebo inému. Taktiež vo vzťahu k skutku pod bodom 2) bude musieť okresný súd doplniť znalecké dokazovanie so zameraním na zistenie a prípadný nepochybný záver, či finančná situácia v čase skutku obžalovaného v rámci podnikateľskej činnosti bola taká, že finančné prostriedky na výplaty a odstupné nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti zamestnávateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené zrušil krajský súd z podnetu odvolania prokurátora napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie a podľa výsledkov doplneného dokazovania rozhodol v súlade so zákonom rozhodol o vine, či nevine vo vzťahu k jednotlivým skutkom, ako aj uplatnenej náhrade škody a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil s prihliadnutím na vytýkané nedostatky.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná